

lov, før vi skal til at kigge på den næste, nemlig finansloven for 2009. Men det klarer vi nu nok.

Jeg vil allerførst sige, at vi fra Dansk Folkepartis side ser frem til forhandlingerne de næste par uger med regeringen om finanslovsforslaget. Vi tror på, at vi også den her gang kan finde frem til en aftale, så Dansk Folkeparti og regeringen som minimum indgår en aftale om finansloven for 2008.

Vi har jo noteret os, at finansministeren har sagt, at det skal være fornuftens finanslov, og det tror vi på et godt bidrag fra Dansk Folkeparti kan sikre at finansloven også bliver. Vi ser selvfølgelig gerne, at flere partier end Dansk Folkeparti og regeringspartierne indgår en aftale om finansloven for 2008. Vi er i hvert fald fuldstændig fordomsfri, i forhold til at andre partier kan give et godt bidrag. Det kan være i forhold til de efterhånden mange delaftaler, der er lagt op til, men jo også i forhold til en endelig finanslovaftale. Det, der er afgørende, er selvfølgelig, at partierne vil bidrage konstruktivt og også komme til forhandlingerne med den indstilling, at man søger at få det bedste ud af det og ikke overspiller sine kort. Det har Dansk Folkeparti jo aldrig gjort, og det har gjort, at vi har fået nogle gedigne indrømmelser ved tidligere forhandlinger, og det satser vi selvfølgelig også på i år.

Ved tidligere debatter har det været sådan, at Venstres ordfører har gået på talerstolen som den første og har sagt, at alt ser rosenrødt ud, at alt går så fantastisk godt; så er Socialdemokratiets ordfører kommet på talerstolen og har sagt, at alt er noget møg, at alt er elendig, at der er krise; og så har jeg kunnet komme som den tredje ordfører og fortælle om virkeligheden. I år har Socialdemokratiet ikke fejlet. Vi vil heller ikke fejle. Men Venstres ordfører var faktisk lidt nuanceret i forhold til sine tidligere taler, fordi der var det ikke alt sammen rent rosenrødt. For der var jo i udspillet fra regeringen, som ordføreren jo loyalt refererede videre i sin ordførertale, en agtpågivenhed, i forhold til om vi nu har for meget damp på kedlerne i dansk økonomi. Det var baggrunden for, at regeringen har valgt at foreslå nogle tiltag, der skal dæmpe økonomien.

Vi har jo det udgangspunkt hos os og specielt i de her uger, at hvis vi skal tale om en overophedning i Danmark lige nu, så er det ikke i forhold til vores økonomi. Så er det i forhold til den overophedning, der finder sted, ved at der er bål i gaderne. Der er brand rundt omkring i det danske samfund. Der er en stigende utryghed over de ting, vi ser, og der er en stærk utryghed i for-

hold til, hvad det er, der er på vej. Vi ser lømler i gadebilledet, vi ser bandekriminalitet, vi ser afbrænding af containere i folks opgange, vi ser på det seneste bomber, der sprænger i solcentre. Der er sikkert et væld af begrundelser, af baggrunde, men ikke desto mindre gør det jo selv sagt befolkningen rigtig, rigtig utryg og med meget, meget god ret.

Vi har jo så sent som i går her i Folketinget haft en diskussion med statsministeren i spørgertimen om det her. Statsministeren sagde jo på regeringens vegne, at det ikke er samfundets skyld, at det her sker, og det kvitterede vi selvfølgelig også for ved at sige: Nej, selvfølgelig er det ikke det. Det er de personers skyld, som laver balladen. Men samfundet har selvfølgelig en pligt til at reagere, så de mange lovlydige borgere, der hver evig eneste dag slider og slæber for at sørge for, at det her samfund fungerer godt, kan gøre det i tryghed.

Vi synes jo, at når vi skal forhandle finanslov på et tidspunkt, hvor Danmark står i brand på mange leder og kanter, bliver vi nødt til også at forholde os til det her meget, meget alvorlige problem med, at flere og flere må føle sig utrygge i dagligdagen. Det er derfor, vi – lidt utraditionelt måske – har valgt at bruge vores præsentation af finanslovkravet til at slå et slag for nogle af de ting, som kan skabe større tryghed. Nogle af tingene koster jo penge, og så er det selvsagt en god idé at tage det med i forbindelse med diskussionen om finansloven, mens andre ting faktisk kan gennemføres, uden at det koster penge, men sikrer nogle bedre vilkår. Jeg vil gerne nævne punkterne.

Vi synes, det vil være helt oplagt, at bander, der begår kriminalitet, i højere grad kan straffes for kriminaliteten. I dag er det sådan, at mange kriminelle gerninger dækkes ind under at blive begået som led i bandekriminalitet, hvor vi ikke entydigt kan udpege den skyldige for f.eks. en brandstiftelse. Vi ved notorisk, at det er en ud af otte bandemedlemmer, men vi ved ikke præcis som myndighed eller som offentlighed, hvem det er, der er skyld i handlingen. Så sker det alt for ofte, at alle slipper fri, fordi vi ikke i dag har instrumenter, der sikrer, at enten banden kan blive straffet, eller man i virkeligheden ad den vej så får fremprovokeret, at den skyldige må melde sig på banen eller blive meldt af de andre bandemedlemmer. Det skal vi have lavet om. Helt tilbage fra Blekingegadebanden og den diskussion, der var om den, har vi diskuteret det her, og vi synes altså, at det er på tide, vi får gjort no-